

דנ"פ 1329/16

בבית המשפט העליון בירושלים
בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים
בפני כב' הנשיאה מ' נאור

רומן זדורוב ת.ז. 061200014
ע"י ב"כ עו"ד ירום הלוי ו/או משה שרמן
מרח' ארלוזורוב 145, ת"א
טל': 050-5690130, פקס 03-6966815

העותר

- נ ג ד -

מדינת ישראל
ע"י פרקליטות המדינה, משרד המשפטים
רחוב צלאח א-דין 29, ירושלים 91010
טל': 02-6466402, פקס': 02-6271783

המשיבה

תגובת המשיבה על הבקשה לדיון נוסף

על פי החלטות כב' הנשיאה מ' נאור מימים 22.3.16 ו-29.3.16, מוגשת בזאת תגובת המשיבה על הבקשה לדיון נוסף בפסק דינו של בית משפט נכבד זה בע"פ 7939/10.

המשיבה מתנגדת לבקשה.

ואלה נימוקי ההתנגדות:

1. עמדת המשיבה היא כי במקרה הנוכחי לא מתקיימים התנאים המקדמיים לקיום דיון נוסף הנקובים בסעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד – 1984, (ס"ח 1123) (להלן: "החוק"), ואף לגופו של עניין אין הצדקה לקיום דיון נוסף בפסק הדין.

דיון הנוסף הינו הליך נדיר השמור למקרים חריגים ויוצאי-דופן, בהם נפסקה הלכה העומדת בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון, או שמפאת חשיבותה, קשיותה או חידושה של ההלכה יש מקום לדיון נוסף. בפסק הדין נשוא העתירה לא נקבעה כל הלכה, חדשה או כזו הסותרת הלכות קודמות, ובוודאי שלא נקבעה בו הלכה המצדיקה דיון נוסף בפסק הדין.

2. טרם שניתן יהיה לבחון האם נתקיימו בהלכה התנאים המקדמיים לקיום דיון נוסף, יש לבדוק האם התכוון בית המשפט בפסק דינו נשוא העתירה, לקבוע הלכה. עמד על כך כב' השופט מ' חשין:

"אכן, עד שנדע אם דברים שאמר בית-המשפט העליון בפסק-דין עולים הלכה, חייבת אותה הלכה לגלות עצמה על-פני פסק-הדין. וגילוי-פנים בהקשר ענייננו פירושו הוא זה, שבית-המשפט ביקש במודע ובכוונת-מכוון לקבוע הלכה, ולא עוד אלא שביטא את כוונתו באורח ברור ומפורש; כך, לא פחות".¹

ור' גם דנ"פ 11437/04 גשרי נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב יפו.²

3. עיון בפסק הדין נשוא העתירה מלמד כי בית המשפט לא קבע, ולא ביקש לקבוע בו הלכה חדשה. פסק הדין עוסק כולו בסקירה מדוקדקת ומעמיקה של מערכת הראיות המורכבת שעמדה ביסוד פסק דינו של בית המשפט קמא. המחלוקת בין דעת הרוב לבין דעת המיעוט, אשר צעדו כהגדרת בית המשפט כברת דרך ארוכה ביחד, היא על הערכת משקלן ומשמעותן של חלק מהראיות שהוצגו בפני בית המשפט ועל השאלה האם בסופו של יום נותר ספק סביר באשמתו של העותר. בכך נחלקו השופטים בסופו של דבר, אך מחלוקת מעין זו היא מחלוקת עובדתית טהורה, שאינה מקימה כל עילה לדיון נוסף.

טענות העותר

4. לטענת העותר, מצויים בפסק הדין ארבעה "קשיים מהותיים" כהגדרתו, המצדיקים קיום נוסף בו:

¹ דנ"א 4804/02 רביזדה נ' גולדמן (פורסם בנבו, 19.8.2002).

² דנ"פ 11437/04 גשרי נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב יפו (פורסם בנבו, 23.1.2005).

א. הקושי הראשון, נוגע לתחום השוואת טביעות נעל. נוכח קביעותיו של כב' השופט עמית, העומדות בניגוד לפסק דין **מצגורה**³, נוצרה אי ודאות באשר לשאלת תקפותן או משקלן של ראיות השוואה מסוגים שונים.

ב. הקושי השני, עניינו בשאלה מהו הספק הסביר שעם קיומו יש לזכות נאשם. טענת העותר היא כי הגיעה השעה להגדיר את הספק הסביר, להחדיר בו אמת מידה אובייקטיבית, או לקבוע כי בהתקיים שני מצבים כמתואר בעתירה, יוגדר הספק כמהותי או תתקיים חזקה בדבר קיומו של ספק סביר. במסגרת זו מרחיב העותר בעניין משמעות העקבות הזרות שנמצאו בזירת הארוע.

ג. הקושי השלישי עניינו בקביעת בית המשפט העליון בדעת רוב לפיה אין לסוגית הלהב באמצעותו בוצע הרצח השלכה על ההרשעה.

ד. הקושי הרביעי נעוץ בביקורת שמתח כב' השופט דנציגר על קביעותיו של כב' השופט עמית.

עמדת המשיבה

5. עמדת המשיבה היא כי באף לא אחד מ"הקשיים המהותיים" הנטענים בעתירה, יש כדי לבסס עילה מן העילות המפורטות בסעיף 30(ב) לחוק.

בטענה לקיומם של "קשיים" המצויים לכאורה בפסק הדין, כפי שנטען בעתירה בהרחבה, אין כדי להצדיק קיום דיון נוסף בו. הליך של דיון נוסף נועד לבחינה נוספת של הלכה חדשה, הלכה סותרת הלכות קודמות או הלכה קשה שנפסקה בפסק הדין, ואף זאת רק במקרים המיוחדים בהם ימצא נשיא בית המשפט העליון כי יש הצדקה לכך. הליך זה לא נועד לקיום ערעור נוסף על ההכרעות העובדתיות העומדות ביסוד פסק הדין של בית המשפט העליון ולבחינה חדשה של חומר הראיות שנבחן על ידי ערכאת הערעור, וזו כפי שעולה מעיון בעתירה, היא למעשה בקשתו של העותר.

"הדיון הנוסף איננו ערעור נוסף, אלא הוא מוגבל לבחינתן של הלכות שגובשו בפסק

הדין אשר לגביו מתבקש הדיון הנוסף.

במקרה שלפנינו לא נפסקו כל הלכות חדשות, בין כאלה הסותרות קודמות ובין אחרות, וממילא גם אין לגלות הלכה אשר ראויה לדיון נוסף בשל חשיבותה, קשיותה או חידושה.

הלכה למעשה, אין בטעמי העתירה לדיון נוסף אלא ביטוי לרצון להעביר את המימצאים והמסקנות שבט הביקורת של הערכאה השלישית, ולכך לא נועד הדיון הנוסף."⁴

³ ע"פ 1620/10 מצגורה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 3.12.2013).

המשיבה תפרט להלן את עמדתה באשר לכל אחד מארבעת הטעמים ("הקשיים המהותיים" כלשון העותר) המפורטים על ידי העותר.

הקושי הראשון – פרשנותה של הלכת מצגורה.

6. באי כוח העותר טוענים כי "הקושי הראשון" המצדיק היענות לבקשה לקיים דיון נוסף הוא "שאלת פרשנותה של הלכת מצגורה, בעלת הנפקות המכרעת לגבי שאלת תקפותה או למיצער שאלת משקלה של ראיית השוואת טביעות נעל ולמעשה של כל ראיות ההשוואה האחרות". לשיטת העותר, "נוכח קביעותיו הנחרצות של השופט עמית במסגרת פסק דינו, העומדות בניגוד גמור לקביעות שלושת שופטי ביהמ"ש הנכבד בהלכת מצגורה אך לפני כשנתיים, נוצרה אי-וודאות קשה באשר לשאלת תקפותן או למיצער לגבי שאלת משקלן של ראיות ההשוואה".

7. המשיבה סבורה כי אין ב"קושי" זה כדי להצדיק קיומו של דיון נוסף בפסק הדין נשוא העתירה, כיוון שבפסק הדין לא נקבעה כל הלכה חדשה בעניין מעמדן הראייתי של טביעות נעליים. להלן תסקור המשיבה בקצרה את השתלשלות העניינים הנוגעים לפסק דין מצגורה ואת קביעות בית המשפט הנכבד בעניין זה בפסק הדין נשוא העתירה. לאחר מכן תתייחס המשיבה לטענות העותרים ביתר פירוט.

הלכת מצגורה ודנ"פ מצגורה

8. בע"פ 1620/10 מצגורה נ' מדינת ישראל⁵ נדרש בית המשפט הנכבד באופן כללי לשאלת קבילות ומשקל ראיות מסוג טביעת נעל. בית המשפט הנכבד (כב' השופט הנדל בהסכמת כב' השופטים גיבוראן ודנציגר) קבע כי ככלל, משקלה של הראיה הוא מוגבל בעיקר לאור היעדר ביסוס כמותי וסטטיסטי. בנסיבות העניין, סבר בית המשפט שראוי להעניק לטביעת הנעל שהוצגה בעניין מצגורה משקל אפסי. כך סיכם בית המשפט הנכבד את הנמקתו העקרונית:

"נראה כי יש לקבוע שראיה זו היא מוגבלת. ככל שעלה מהחומר שהונח בפניי, הסולם המילולי רב-הדרגות איננו מעוגן ומובהר דיו. בהגיעי למסקנה זו, הנני נותן משקל של ממש לבחינת הראיות על פי שבע אמות המידה שהוזכרו לעיל: (1) העדר סטטיסטיקה; (2) הפילוג בדעות המומחים; (3) שיטת ההכרעה; (4) העדר שיח בין המומחה לבין בית המשפט; (5) שיעור הטעות; (6) הביקורת במשפט המשווה; (7) הקשר בין הראיה המדעית למשפט הפלילי. כל אחת מהסתייגויות אלו עומדת בפני עצמה, משתלבת עם יתר ההסתייגויות ומחזקת אותן. ...

⁴ דנ"פ 3489/93 בן אליהו אור נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(2) 661, פס" 3 (1993).

⁵ עניין מצגורה, לעיל ה"ש 3.

מסקנתי היא שהגם שאין לשלול את קבילותה של הראיה באופן כללי, במקרה דנא משקלה הוא אפסי. תוצאה זו מתבקשת מהניתוח לעיל. השאלות מרובות על התשובות, ורב הנסתר על הנגלה. הפגמים שהוצגו יורדים לשורש עניין המשקל. נדמה כי אף מתן משקל נמוך יהא תוצאה מלאכותית שאיננה משקפת נכונה את תוצאות מבחני הביקורת.⁶

9. בה בעת, השאיר בית המשפט בעניין מצגורה פתח לדיון עתידי במעמדה של ראייה זאת, באלו המילים:

"תוצאה זו, לפיה הראיה היא קבילה אך משקלה הוא אפסי, נועדה גם לאפשר לשני הצדדים להתמודד בעתיד עם ההסתייגויות שתוארו. ייתכן שבתיק אחר יצליח המומחה להתמודד עם הטענות. ייתכן גם שהסנגוריה תחריף את ביקורתה. אין בתיק זה הבעת עמדה מחייבת לגבי תיקים אחרים, בהם התשתית העובדתית עשויה להיות שונה. בשלב זה, יש מקום לבדוק כל ראייה מדעית על פי נסיבותיה בתיק הקונקרטי. ברור שמבחינתי עשויה להיות לעמדתי שהוצגה בתיק זה השלכה מסוימת לגבי תיקים אחרים, אך לא מן הנמנע כי הניתוח לעיל עשוי להיות מנוף לפיתוח או שכלול הראיה המדעית הנידונה באופן שתענה טוב יותר על הקריטריונים הרלבנטיים".⁷

10. המשיבה הגישה עתירה לדיון נוסף בפסק הדין. עתירת המדינה נדחתה על ידי כב' הנשיאה ביום 5.6.14, כאשר בבסיס ההחלטה עמדו שני נימוקים: הראשון הינו שהמשיב מצגורה הורשע בדין ומשכך לא היה בהכרעה בעניין שבמחלוקת כדי להשפיע על זכויות בעלי הדין בעתירה. כאמור להלן:

17. בפסק הדין נושא הבקשה הוחלט להותיר את הרשעתו של המשיב על כנה אף בהתעלם ממשקלן של טביעות הנעל שנמצאו בזירה. הבקשה שלפניי הוגשה עלידי המדינה שזכתה בדין ולא על ידי המשיב, והיא עוסקת בשאלות הנוגעות למשקלן ולקבילותן ושל השוואת טביעות נעל באופן כללי. לשאלות אלה לא תהא כל השפעה מעשית על עניינו של המשיב. כפי שכבר הבהרתי במקום אחר, "הלכה פסוקה וידועה היא כי הליך הדיון הנוסף לא נועד למתן פתרון לשאלות תיאורטיות שהכרעה בהן לא תשפיע על זכויות בעלי הדין (דנ"א 1668/13 ארביב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (6.6.2013)). ראו גם דברי הנשיא ש' אגרנט בד"נ 8/58 ריבלין נ' ווליס, פ"ד יב 789, 794 (1958), וכן דנ"פ 2001/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (3.8.2005)). די בכך כדי להוביל למסקנה כי אין להורות במקרה דנא על קיומו של דיון נוסף.

⁶ שם, פסי' 22 לפסק דינו של השופט הנדל.
⁷ שם.

שנית, בית המשפט לא קיבל את עמדת המשיבה לפיה נקבעה הלכה מחייבת בעניין מצגורה, ולעניין זה כתבה כב' הנשיאה כך:

"בפסק הדין הובהר במפורש כי אין הוא מבקש לקבוע עמדה מחייבת לגבי מקרים אחרים אף אם עשויה להיות לקביעות שם השלכות מסוימות לגבי תיקים אחרים. כן, נקבע בפסק הדין כי אין מקום לפסול באופן גורף את הראיה של טביעות נעל (ראו פסקה 22 לפסק הדין). אשר על כן, ככל שיחפצו לעשות כן, פתוחה הדרך בפני הגורמים הרלוונטיים להתמודד בעתיד במקרים המתאימים לכך, עם ההסתייגויות שהובעו בפסק הדין ביחס לראיה זו". (בפסקה 17 להחלטה)

טביעות הנעליים והלכת מצגורה בפסק הדין נשוא העתירה

11. פסק הדין הראשון של בית המשפט המחוזי ניתן טרם פסק הדין בעניין מצגורה. הרשעתו של העותר התבססה, בין היתר, על קביעת מומחה התביעה, רפ"ק ירון שור, כי על מכנסי המנוחה נמצאו עקבות נעליים המתאימות בדרגה של "סבירות גבוהה מאוד" לנעליו של העותר. דרגה זאת נקבעה לאחר שנמצאה התאמה סוגית של הנעליים ומספר פגמים ייחודיים לנעל, ולאחר שנמצא כי מדובר בנעל נדירה ביותר. משמעות דרגת התאמה זאת, כדברי המומחה, היא שנותר "ספק תאורטי בלבד" באשר להתאמה הוודאית של העקבה לנעל הספציפית. לאור ממצאים אלה, קבע בית המשפט המחוזי בהכרעת הדין הראשונה כי לפניו "ראיה של ממש במכלול המוביל להרשעת הנאשם, תוקף "לחיזוקים", "דבר מה", ופרטים מוכמנים להודאותיו ככאלה. לעקבות הנעליים ככאלה משמעות ראייתית כ"דבר מה" להודאת הנאשם, לאמור בדרגה גבוהה מהנדרש, זאת אף מעבר לראיות האחרות והפרטים המוכמנים שכן מדובר, למעשה, בראיה פורנזית, עצמאית בזירה המצביעה על הנאשם".⁸

12. בהכרעת הדין המשלימה, אשר נתנה לאחר פסק הדין בעניין מצגורה, דחה בית המשפט המחוזי את חוות הדעת החדשה אשר הוגשה על ידי מר בודזיאק, מומחה ההגנה. בנוסף, אבחן בית המשפט חלקים מהרציונאלים של עניין מצגורה, אך קבע כי עניין מצגורה בכל זאת מביא לכך שיש לייחס לעקבת הנעל "משקל מופחת" וכי ספק אם ניתן "להישען עליה משפטית כתוספת ראייתית יחידה".⁹

בית המשפט קמא הוסיף וקבע כי גם אילו התעלם כליל ממשקל הראיה של עקבת הנעל לא היה בכך כדי לערר ספק סביר באשמת הנאשם, אשר יש די ראיות אחרות להרשעתו.¹⁰

13. בפסק הדין נשוא העתירה נחלקו עמדות שופטי ההרכב באשר לסוגיית טביעות הנעליים.

⁸ תפ"ח (נצ') 502/07 מדינת ישראל נ' זדורוב, פס"י י"ג(ו) לפסק דינו של אב"ד – סגן הנשיא יצחק כהן (פורסם בנבו, 14.9.2010) (להלן: תפ"ח זדורוב).

⁹ תפ"ח (נצ') 502/07 מדינת ישראל נ' זדורוב, פס 87-88 לפסק של אב"ד – סגן הנשיא יצחק כהן (פורסם בנבו, 24.2.2014) (להלן: הכרעת הדין המשלימה).

¹⁰ שם, פס"י 108-109.

כב' השופט דנציגר, אשר זיכה את העותר מחמת הספק, סבר כי לא ניתן להסתמך על חוות דעתו של מומחה התביעה באשר לטביעות הנעליים. זאת, לאור הלכת מצגורה – לה היה שותף – וכיוון שמצא, באמצעות מראה עיניו, אי התאמה בין טביעות הנעליים ונעלי העותר. וכך בפסק הדין:

”341. לסיכום, בשים לב להצטברותם של שני הנדבכים גם יחד – אי-ההתאמה הוויזואלית בין חלק ממצאיו של שור לבין מראה העיניים, לצד ההתגלמות הקונקרטית של חלק מהחששות האינהרנטיים שהוצפו בעניין מצגורה – לא ניתן לטעמי לקבוע ממצא עובדתי ברף הנדרש בפלילים כי טביעות הנעליים שנמצאו על מכנסי המנוחה מקורן בנעליו של המערער. לנוכח המשמעות והמשקל שעשויים להיות לממצא של שור, איני יכול לסמוך את ידי עליו ולדעתי נותר ספק סביר שמא יש התאמה בין הטביעות לבין נעלי המערער. הוזה אומר, ראייה זו אינה יכולה למלא את הדרישה ל”דבר מה נוסף” בנסיבות העניין.”¹¹

14. כב' השופט עמית חלק מפורשות על שנקבע בהלכת מצגורה – ”כשלעצמי, ואמר את הדברים בקול צלול וברור – איני מסכים עם גישתו של חברי ושל השופט הנדל בעניין מצגורה.”¹² בבסיס עמדתו של כב' השופט עמית מצויה ההבחנה בין מדע ומומחיות, כאשר לשיטתו, יש לסווג את תחום השוואת הנעליים, והשוואת סימנים בכלל, כמומחיות, ומשכך אין לדרוש בעניין זה אמות מידה כמותיות והסתברויות מדויקות. כך בפסק הדין:

”45. לסיכום נקודה זו – כל הנקודות שהוצגו בעניין מצגורה כבעיות אינהרנטיות לתחום השוואת טביעות נעליים, והתקפת המצח על התחום של השוואת טביעות נעליים כ”מדע זבל” ... יוצאות לטעמי מנקודת הנחה מוטעית כי מדובר במדע. אכן, כאשר במדע עסקינן, יש מקום לדרוש דיוק, בסיס סטטיסטי, הערכה כמותית, שיעור טעות, נוסחאות מתמטיות, חישובים תקפים וכיו”ב. כאשר בתחומי מומחיות של השוואת עסקינן, כוחה של הראייה הוא כמו כל ראייה נסיבתית אחרת והוא עניין למומחיות. לעיתים, ובזהירות הראויה, בית המשפט יכול להתרשם בעצמו במו עיניו מהדמיון או מאי הדמיון.”¹³

15. לגופו של עניין, למרות הסתייגותו מהלכת מצגורה ולמרות שלא חלק על חוות דעתו של מומחה התביעה, כב' השופט עמית היה נכון – ”לצורך הדין וכהנחה מיטיבה עם המערער” – שלא לקבל את

¹¹ ע”פ 7939/10 זדורוב נ’ מדינת ישראל, פס’ 341 לפסק דינו של השופט דנציגר (פורסם בנוב, 23.12.2015) (להלן: ע”פ זדורוב).

¹² שם, פס’ 36 לפסק דינו של השופט עמית.

¹³ שם, פס’ 45 לפסק דינו של השופט עמית.

חוות הדעת של מומחה התביעה באשר לפגמים הייחודיים אלא רק לגבי ההתאמה הסוגית. כב' **השופט עמית** קבע כי גם כראיה כזו "מדובר בראיה נסיבתית עוצמתית, אך כמשנה זהירות, אני נכון לראות את טביעות הנעליים כראיה נסיבתית בעלת משקל בינוני".¹⁴

16. **כב' השופט זילברטל** השאיר מפורשות את סוגיית עקבות הנעליים כולה בצריך עיון, תוך שהוא מצייין שאיננה נדרשת לשם הכרעה בתיק - "לטעמי ניתן להגיע למסקנה מרשיעה גם ללא הקביעה שעל מכנס המנוחה הוטבעה טביעת נעל מהסוג שנעל המערער ועל כן אין צורך להכריע בגדר ערעור זה בשאלת קבילותה ומשקלה של חוות דעתו של רפ"ק שור ולהתייחס לפסק הדין בע"פ 1620/10 מצגורה נ' מדינת ישראל".¹⁵

עמדת המשיבה

17. אין חולק כי בפסק הדין נשוא העתירה לא ביקש בית המשפט לקבוע, ולא נקבעה בו כל הלכה. אף העותר כותב כי "בפסה"ד לא נקבעה הלכה סותרת להלכת מצגורה".¹⁶ מאחר שכב' השופט זילברטל השאיר את סוגיית עקבות הנעליים בצריך עיון ולא נזקק לטביעות אלה לשם הכרעה בתיק, עמדתו של כב' השופט עמית היא בגדר דעת יחיד בלבד שאינה מגבשת הלכה, וודאי שאין בכוחה לגבור על הלכה שיצאה מבית משפט נכבד זה בעניין **מצגורה**, מפי שלושה שופטים.

המשיבה תטען כי לאור העובדה שלא נפסקה בפסק הדין כל הלכה, לא עומדת הבקשה בתנאי הסף הקבועים בחוק למתן דיון נוסף. משלא נפסקה כל הלכה בענייננו – ועל כן אין מחלוקת – אין מקום על פי החוק ליתן רשות לדיון נוסף בפסק הדין.

18. **עוד תטען המשיבה כי קריאה מעמיקה של פסק דינו של כב' השופט עמית מעלה כי אף לדידו, כמו לשיטת כב' השופט זילברטל – טביעת הנעל אינה הכרחית לצורך הרשעת המשיב, ומשכך דיון נוסף בטביעות הנעליים בתיק זה יהיה תאורטי בלבד. בפסקה 99 לפסק דינו קובע כב' השופט עמית כי לאור העוצמה הגבוהה של ההתוודות בפני המדובב ולאור העוצמה הגבוהה-בינונית שיש לייחס להודאת העותר בפני חוקריו, אין צורך להידרש לראיה מסוג סיוע. לאחר מכן קובע כב' השופט עמית כדלהלן:**

"לטעמי, מכלול הראיות, טיבן ועוצמתן מובילות אך ורק למסקנה מרשיעה. מכל מקום, אפילו היה נדרש סיוע ברמה הפורמלית להודאותיו של המערער בפני המדובב ובפני החוקרים, ואין הדבר כן, הרי שפעמים אין ספור הכירה הפסיקה בכך ששקרי נאשם יכולים להוות סיוע. במקרה

¹⁴ שם, פסי' 48-49 לפסק דינו של השופט עמית.

¹⁵ שם, פסי' 7 לפסק דינו של השופט זילברטל.

¹⁶ פסי' 80 לעתירה.

שלפנינו, שקרי הנאשם בחקירתו יכולים להוות סיוע, ויותר מכך, גם שקרי הנאשם בבית המשפט עומדים כסיוע נוסף.¹⁷

כן ראו בפסקה 106 לפסק דינו של כב' השופט עמית, שם מסכם כב' השופט עמית את המארג הראייתי העומד כנגד העותר, בו מהוות טביעות הנעליים ראיה אחת מני רבות בלבד.

19. המשיבה אינה מתכחשת לכך שפסק הדין משקף מחלוקת של ממש בין שופטים שונים בבית משפט זה באשר למעמדן הראייתי של טביעות נעל. עם זאת, לשיטת המשיבה, דברים שכתבה כב' הנשיאה בסיפא החלטתה בדנ"פ **מצגורה** נכונים כאז כן עתה – **"פתוחה הדרך בפני הגורמים הרלוונטיים להתמודד בעתיד במקרים המתאימים לכך, עם ההסתייגויות שהובעו בפסק הדין ביחס לראיה זו"**.¹⁸ היינו, מחלוקת זאת צריכה ויכולה להתברר בתיקים עתידיים, המתאימים לכך.

20. עוד תטען המשיבה כי משלא נעתר בית המשפט הנכבד לעתירה לדיון נוסף בעניין **מצגורה** כאשר קבע שבפסק דין זה הובהר במפורש כי **"אין הוא מבקש לקבוע עמדה מחייבת לגבי מקרים אחרים"** כמובא לעיל, הרי שאין מקום להורות על קיום דיון נוסף אף בפסק דין זדורוב אשר בו לא חידש בית המשפט דבר בנושא ראיית עקבת הנעל. אילו סבר בית המשפט העליון כי פסק דין **מצגורה** אכן קובע **הלכה** חדשה חשובה קשה או סותרת הלכה קודמת, כלשונו של סעיף 30(ב) לחוק, אזי ניתן להניח כי היה נעתר לעתירת המשיבה, או למצער מציין זאת בהחלטתו. משלא עשה כן בשעתו בעניין **מצגורה**, על אחת כמה וכמה שאין מקום לקיים דיון נוסף בפסק הדין נושא העתירה כאשר אין מחלוקת כי בפסק הדין לא חידש בית המשפט כל הלכה בעניין טביעות נעל.

הקושי השני – הגדרת "ספק סביר"

21. במסגרת טענה זו, מנסה העותר לשוות לעתירתו אופי עקרוני כאשר הוא מציג את הצורך לקיים דיון נוסף על מנת להבנות את המונח **"ספק סביר"** ולקבוע רשימה של מצבים המחייבים את בית המשפט לקבוע כי בהתקיימם נמצא ספק סביר באשמת הנאשם.

22. יש להשיב על כך תחילה, כי בית משפט נכבד זה כבר עסק בסוגית הספק הסביר פעמים רבות בעבר, ובשאלה האם וכיצד ניתן להגדיר מונח זה. בפסיקת בית המשפט ניתן למצוא תיאור של הקשיים המתלווים להגדרת המונח באופן אובייקטיבי, כמו גם קווים מנחים להתווייתו ולהנחיית בתי המשפט, ככל שניתן לעשות כן. מטעם זה אין לעמדת המשיבה כל מקום לקיים דיון נוסף בסוגיה זו.

¹⁷ ע"פ **זדורוב**, לעיל ה"ש 11, פס' 100 לפסק דינו של השופט עמית.
¹⁸ דנ"פ 8512/13 **מדינת ישראל נ' מצגורה**, פס' 17 (פורסם בנבו, 5.6.2014).

ר' בין היתר הדברים שנאמרו על ידי כב' השופט פוגלמן בעניין דענא :

“אכן, באופן תיאורטי, התרחישים שמעלה המערער לגבי אופן התגלגלות האירועים אינם בלתי אפשריים. ברם, לשם זיכוי מעבירה נדרש ספק סביר, ולא כל ספק, שהרי ספק 'סתם', נטול אחיזה סבירה בראיות, אינו מונע קביעה כי התביעה עמדה בנטל השכנוע שהוטל עליה. 'בביטוי 'סביר' טמונים הסינון והמיון בין עניינים שיש להם אחיזה במציאות, לבין דברים שהם ספקולציות נעדרות תשתית' (ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(4) 221, 652 (1993)). אכן, עמידה על משמעותה המדויקת של סבירותו של הספק אינה תמיד קלה. נראה כי ניסיון להגיע להגדרה ממצה באמצעים הסתברותיים לא יצליח, שכן מושגי הספק או השכנוע המשפטיים אינם ניתנים לכימות מתמטי, אלא לבחינה איכותית... תחת זאת, יש לבכר מבחן של היגיון ושכל ישר, הנסמך על ניסיון החיים של השופט, ועל הערכתו את מידת הקוהרנטיות, הלכידות הפנימית וההיתכנות של הגרסה המועלית (ראו דנ"פ 1789/98 מדינת ישראל נ' כהנא, פ"ד נד(5) 145, 188; ע"פ 3135/04 ג'אבר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.2.2005)).”¹⁹

23. וכן ר' את הדיון הנרחב שנערך בסוגיה זו בע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל,²⁰ וחלק מפסקי הדיון הרבים העוסקים בסוגיה זו: ע"פ 6251/94 בן-ארי נ' מדינת ישראל,²¹ ע"פ 9809/08 לזרובסקי נ' מדינת ישראל,²² ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל, החל מפסקה 41.²³ להעדר הצורך לקיים דיון נוסף בסוגיה זו יפים הדברים שנאמרו בשעתו בדנ"פ 3489/93 בן אליהו אור נ' מדינת ישראל.²⁴

כפי שעולה מפסק דינו של כב' השופט דנציגר,²⁵ פסיקה זו הנחתה אותו ויושמה על ידו בנסיבות המקרה הקונקרטי.

24. זאת ועוד, סוגיה משפטית עקרונית זו של הבניית הספק הסביר והצורך בדבר קביעת כללים מנחים להתקיימותו לא זכתה לדיון בפסק הדין ולא נקבעה בה הלכה כלשהי. העותר הוא זה אשר מבקש לקבוע את ההלכה חדשה, כאשר פסק הדין נשוא העתירה לא דן בסוגיה זו כלל.

¹⁹ ע"פ 8107/09 דענא נ' מדינת ישראל, פס' 31 (פורסם בנבו, 27.6.2011).

²⁰ ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(4) 221 (1993).

²¹ ע"פ 6251/94 בן-ארי נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(3) 45 (1995).

²² ע"פ 9809/08 לזרובסקי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.11.2010).

²³ ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל, החל מפס' 41 (פורסם בנבו, 25.1.2007).

²⁴ עניין בן אליהו אור, לעיל ה"ש 4.

²⁵ ע"פ זדורוב, לעיל ה"ש 11, פס' 349 והלאה לפסק דינו של השופט דנציגר.

יפים לענייני הדברים שנאמרו בעניין רבין ודנקנר :

"הליך הדיון הנוסף נועד לדיון בקביעות מפורשות ומפורטות של בית המשפט, ולא לדיון בסוגיות משפטיות שלא לובנו בפסק הדין, תהא חשיבותן אשר תהא (ראו: דנג"ץ 360/15 המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר זלצברגר נ' שר הבטחון; (12.11.2015) דנ"א 8184/13 דבאח נ' מדינת ישראל, פסקה 22 להחלטתי (8.5.2014); דנ"א 1075/14 קרן היסוד המגבית המאוחדת לארץ ישראל נ' קרן קיימת לישראל באמצעות מינהל מקרקעי ישראל, פסקה 15 להחלטתי (15.7.2014); דנ"א 4439/10 הרן נ' הקדש קרן המנוח גבריאלוביץ ז"ל, פסקה 9 להחלטתה של השופטת ע' ארבל. (15.9.2010) כך גם בעניינינו. ... טענתו זו של רבין כוסתה אמנם באצטלה עקרונית, אך דומה שלמעשה ביקש להלין על הקביעה כי יסודות העבירה מתקיימים בעניינינו. זוהי טענה ערעורית, אשר, כאמור, הליך הדיון הנוסף אינו הולם אותה...".²⁶

25. בית המשפט הנכבד בפסק הדין נשוא העתירה לא קבע ולא התיימר לקבוע בו הלכה חדשה כלשהי בנוגע לדרך בחינת הראיות או בנוגע להגדרת הספק הסביר. בית המשפט יישם את המבחנים הקיימים והמוכרים בפסיקת בית משפט נכבד זה, והמחלוקת בין דעת הרוב לדעת המיעוט נגעה לשאלה העובדתית האם בנסיבותיו המורכבות של תיק זה נותר ספק סביר באשמתו של העותר אם לאו.

כך הגדיר שופט המיעוט את המחלוקת בין שופטי המותב :

"לגוף העניין, ניתן להבחין על נקל כי חברי ואני רואים עין בעין (או הולכים "כמעט יד ביד" בלשונו של חברי) לאורך מרבית פסק הדין. אכן, תמימי דעים אנו כי נגד המערער נאספה תשתית ראייתית מפלילה ביותר, הקושרת אותו בקשר הדוק לביצוע הרצח. המחלוקת בינינו נעוצה, בעיקרו של דבר, בניתוח הקשיים והתמיהות העולים בכל זאת מחומר הראיות, ובמשקל "השלילי" שיש לייחס להם, אם בכלל".²⁷

26. כפי שiorחב בהמשך, אין מדובר בפסק דין של הרשעה גבולית, בו התלבטו שופטי הרוב בשאלת הספק הסביר, התלבטות המאפשרת הנחה כי אילו הגדרת הספק הסביר היתה שונה, היו מגיעים למסקנה מזכה. ההפך הוא הנכון: בעוד שני שופטי הרוב, בדומה לכל שופטי המחוזי על שני גלגוליו של התיק, לא מצאו באשמת הנאשם ספק כלשהו, ואף חידדו כי הרשתו נטועה הרחק מעבר לקו

²⁶ דנ"פ 941/16 מאיר נ' מדינת ישראל, פס' 25 ו-31 (פורסם בנבו, 11.2.2016).

²⁷ ע"פ זדורוב, לעיל ה"ש 11, פס' 358 לפסק דינו של השופט דנציגר.

הגבול, הרי שדומה שדווקא שופט המיעוט דנציגר, הוא שהתלבט בין הרשעה לבין זיכוי, תוך שהוא מדגיש כי מדובר בזיכוי גבולי, שכפסע בינו לבין הרשעה.

27. נציג בתמצית בלבד את עיקרי עמדות השופטים בנוגע למערכת הראיות שנמצאה לחובת העותר ולשאלת קיומו של ספק סביר באשמתו של העותר:

כב' השופט דנציגר, אב בית הדין, אשר על אף היותו שופט המיעוט, כתב את פסק הדין העיקרי בתיק, מנמק צעד אחר צעד את הראיות התומכות בהרשעת המערער, לרבות הודאותיו, שהתקבלו כקבילות ובעלות משקל (גבוה לעניין המדובר, בינוני בפני החוקרים) ופרטי חקירה מוכמנים, שחלקם בעלי משקל של דבר מה ואף סיוע. למרות קיומה של תשתית מפלילה ביותר הקושרת את המערער לרצח בקשר הדוק, ראה השופט דנציגר לזכות את המערער מחמת הספק. כב' השופט דנציגר הבהיר, הן ברישא לפסק דינו והן בסיפא, כי מדובר במקרה גבולי של זיכוי מחמת הספק, **זיכוי שהוא כפסע מהרשעה.**

"בחומר הראיות שנאסף נגד המערער ישנה תשתית מפלילה בעלת עוצמה של ממש, המסבכת אותו בביצוע הרצח. המערער הודה בביצוע העבירה במספר הזדמנויות בפני המדובר ובחקירה, שיחזר את ביצוע העבירה ותיאר את עיקרי התרחשותה. בתוך כך, מסר פרטים מוכמנים אשר תאמו את הממצאים האובייקטיביים בתיק. המערער שהה בבית הספר בזמן הרלוונטי לרצח ועבד באותו היום במקום סמוך יחסית לזירה. המערער שיקר לגבי סוג המכנסיים שלבש ביום הרצח וזרק אותם זמן קצר לאחריו. המערער לא הציע הסבר המניח את הדעת למתן הודאותיו, לאחר שחזר בו מהן, במיוחד זו שנמסרה למדובר. טענתו כי השתכנע באמת ובתמים שרצח את המנוחה בהתקף אי-שפיות ואיבד את זיכרונו לאחר מכן, נדחתה בהיותה בלתי אמינה. המערער הסתבך בשקרים, הן בחקירה, הן בעדותו בבית המשפט. לכך אוסיף כי הוכח שהמערער מתעניין בסכינים ובשימוש בהם, נוהג לקרוא על כך מאמרים ומחזיק אוסף סכינים בביתו. הצטברותן של ראיות אלה, הקושרות את המערער לרצח המנוחה בקשר הדוק, מטילה צל כבד ביותר על שאלת חפותו. אכן, החשד נגד המערער הוא כבד ביותר. לא מדובר בקורבן אקראי ש"נבחר" על ידי רשויות החוק כשעיר לעזאזל של הרצח המחריד, מעורר הפלצות, העומד במרכזו של תיק זה."²⁸

²⁸ שם, פס' 345 לפסק דינו של השופט דנציגר.

בנוסף הדגיש כב' השופט דנציגר כי :

"מדובר במקרה גבולי, המצוי כ"פסע" מהרשעה כאמור. האפשרות שהמערער הורשע על לא עוול בכפו מחייבת התרחשות של סדרת צירופי מקרים נדירה. במילים אחרות, ההסתברות לכך שהמערער חף מפשע אינה גבוהה. אך בנסיבות המקרה, כך דעתי, לא ניתן להסתפק בכך על מנת להותיר את ההרשעה על כנה. הגם שהתשתית הראייתית קושרת את המערער לביצוע הרצח בקשר הדוק כאמור, לא ניתן "לעגל" את הספקות הצפים ועולים ממנה, אשר צריכים להיזקק לזכותו.

תוצאה זו עשויה להותיר חשש מסוים שמא היא חוטאת לאמת. אך לטעמי זו התוצאה המתחייבת מהדין ומעקרונות היסוד של המשפט הפלילי, המצווים עלינו להרשיע אדם רק אם עמדה התביעה ברף ההוכחה הנדרש.²⁹

ואף הוסיף כי :

"במובן זה, יישום ראוי של הדין הפלילי עשוי להוביל לעיתים לתוצאה משפטית, שיתכן שאינה מתיישבת באופן מלא עם האמת העובדתית."³⁰

28. **כב' השופט עמית** הבהיר כי לא נותר בלבו ספק כלשהו בדבר אשמתו של העותר כשהוא מתייחס לאמירתו של כב' השופט דנציגר בפסק דינו על הפער בין האמת המשפטית והאמת העובדתית :

"לדעתי האמת המשפטית והאמת העובדתית במקרה שבפנינו מתלכדות היטב ומצביעות לעבר כיוון אחד בלבד והוא הרשעתו של המערער. אף איני סבור כי מדובר במקרה גבולי הנופל בין שטח הרשעה לשטח הזיכוי, אלא במצב בו רגלי ההרשעה נטועות הרחק מקו הגבול."³¹

כב' השופט עמית הבהיר את עמדתו באשר למערכת המוצקה של הראיות שהצביעה באופן חד משמעי על אשמתו של העותר. תחילה, פירט במסגרת סיכום ביניים (המפורט בפסקאות 56-57 לפסק דינו) את מסקנותיו באשר להודאותו של העותר ולטענות המרכזיות שנמצאו כמפחיתות במשקלן בפסק דינו של כב' השופט דנציגר :

"56. כחברי, השופט י' דנציגר, אף אני סבור כי עוצמתה הפנימית של ההתוודות בפני המדובב ארתור היא גבוהה ביותר. לטעמי ההודאה והשחזור של המערער לרבות הדגמתו את אופן היציאה מהחדר השירותים, אך מחזקת את מהימנות הודאותו. הצבעתי על כך שהשאלה "משונן או לא משונן" – נושא שהמערער אף לא נשאל

²⁹ שם, פס' 354 לפסק דינו של השופט דנציגר.

³⁰ שם.

לגביו – אינה מעלה ואינה מורידה. בנושא טביעות הנעליים אני סבור כי לא היה מקום לאיין לחלוטין את חוות דעתו של המומחה שור, אך גם לא לראותה כראיה מכרעת. על אף שניתן לאמץ חוות דעתו שור לפחות לגבי סוג הנעל, כראיה נסיבתית עוצמתית, הפחתתי לשם הזהירות את משקלה לבינוני. טביעות הרגליים הנוספות בתא השירותים אינן ראייה קונקלוסיבית לזכות המערער, באשר ניתן להסבירן באפשרות הסבירה כי הוטבעו על ידי מי מהאנשים הרבים בזירה, שככל הנראה לא כולם ידועים לנו, לא כולם נשאלו בנושא, וגם אלה שנשאלו, נשאלו כחודש לאחר הרצח.

57. בנקודה זו, אזכיר לקורא את מה שעלול להישכח ממנו. המערער התוודה בפני המדובב באופן משכנע ואותנטי ביותר. המערער הודה בפני החוקרים ואף שחזר בפניהם, עוד טרם ידע כי שותפו לתא הוא מדובב. המערער שחזר בפני החוקרים עוד טרם ידע כי שותפו לתא הוא מדובב.

כעת, כאשר בכליני התוודות עוצמתית, הודאה ושחזור בעלי משקל, אבחן את המארג הראייתי הנזקף לחובתו של המערער..."

לאחר דברים אלו, סקר ובחן כב' השופט עמית את הראיות השונות והטענות שהועלו נגדן, והכריע במשקלן ומשמעותן. לאור עוצמתה הגבוהה של ההתוודות בפני ארתור, סבר כב' השופט עמית, כי אין צורך בתיק זה להידרש לראיה מסוג סיוע,³² אולם גם מתוך הנחה כי יש צורך בכך, קבע כי ראיה מסוג זה נמצאה בשקריו הרבים של העותר.³³ החל מסעיף 106 לפסק הדין, סוקר כב' השופט עמית את מארג הראיות נגד העותר ומסכם בפסקה האחרונה לפסק דינו, כי "הרשעתו של המערער... נטועה איתן בשטח ההרשעה".³⁴

29. כב' השופט זילברטל הכריע במחלוקת בין חבריו וקבע כי "כי לא נותר בליבי ספק שהרוצח הוא המערער שבפנינו".³⁵ השופט זילברטל הדגיש במיוחד את עוצמתה של הודאתו של העותר בפני המדובב, הודאה שעליה קבע כי:

"כי רק לעיתים רחוקות נתקלים אנו בהודאה שניתן לומר עליה, במידה כה גבוהה של בטחון, שניתן לבסס עליה הרשעה. כל זאת נאמר מבלי להקל ראש בסכנה האינהרנטית שבהסתמכות על הודאת חשוד, שאני מודע לה היטב."³⁶

³¹ שם, פס' 1 לפסק דינו של השופט עמית.

³² שם, פס' 99 לפסק דינו של השופט עמית.

³³ שם, פס' 100-105 לפסק דינו של השופט עמית.

³⁴ שם, פס' 105 לפסק דינו של השופט עמית.

³⁵ שם, פס' 1 לפסק דינו של השופט זילברטל.

כבי' השופט זילברטל היה מודע לקיומו של ספק אצל כבי' השופט דנציגר, ובעקבות זאת בחן ושקל שוב את עמדתו, וקבע על אף זאת כי "לא מצאתי שהעניינים שנותרו בגדר קושיות שלא באו על פתרון יוצרים ספק עד שבכוחם יהיה לגבור על אמירת חברי השופט דנציגר עצמו לפיה: האפשרות שהמערער הורשע על לא עוול בכפו מחייבת התרחשות של סדרת צירופי מקרים נדירה".³⁷

30. אשר על כן, המחלוקת בין שופטי הרוב והמיעוט, עסקה בהערכת חומר הראיות בכללותו, למשקלן של חלק מהראיות לאור טענות שהעלתה ההגנה ולמשמעותן של תהיות שנותרו לכאורה בלתי פתורות אל מול חומר הראיות המרשיע. מחלוקת זו היא **עובדתית** במהותה.

פסק הדין עוסק בשאלת הערכת חומר הראיות הרב שהוצג בפני הערכאות במהלך הדיון במשפטו של העותר, ולא עלתה במסגרתו שאלה משפטית כלשהי. המחלוקת בין השופטים היא מחלוקת עובדתית הנוגעת להערכת חומר הראיות, ועל אף שהמחלוקת הובילה את האחד לזכות ואת האחרים להרשיע, הרי שלמעשה מפסק הדין עולה כי מדובר במחלוקת צרה מאוד.

תוך כדי העלאת טענות ערעוריות במהותן, ובמסווה של איצטלה משפטית, מתבקש בית המשפט בעתירה זו להורות על קיום דיון נוסף בתיק זה, על מנת שהרכב מורחב של בית המשפט הנכבד יבחן שנית את חומר הראיות הרב והמורכב שנבחן על ידי המותב ויאמץ את דעת המיעוט.

המשיבה תטען כי הליך של דיון נוסף לא נועד להוות ערעור נוסף על פסק דינו של בית המשפט העליון.

31. יש להוסיף כי מפסק דינו של כבי' השופט דנציגר עולה כי נמנה הוא דווקא עם אלו הדוגלים בצורך לאפשר לשופט היושב בדיון להסתמך בסופו של דבר על צו לבו, זאת כאשר מצפונו מורה לו לזכות נאשם, אף אם אמות המידה הרציונאליות המקובלות מובילות למסקנה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו.³⁸ עולה אם כן כי אף שופט המיעוט אינו נמנה על אלו התומכים בקביעת אמת מידה אובייקטיבית לקיומו של ספק סביר, כפי שמבקש העותר לקבוע. זאת ועוד, גם לו היו נקבעות אמות מידה אובייקטיביות שכאלה, סבורה המשיבה, כי הספק המתואר בחוות דעתו של כבי' השופט דנציגר, לא היה עומד בהן.

טביעות הנעל הזרות

32. כהמחשה לטענתו של העותר בדבר הצורך בקביעת אמות מידה ברורות לספק הסביר, מוצגת במסגרת העתירה המחלוקת שהתגלעה בין השופטים לעניין משמעותן של **טביעות הנעל הזרות** שנמצאו בתא, והעותר, החל מסעיף 140 לעתירתו, מציג רשימת כשלים שנמצאו לטענתו בקביעות כבי' השופט עמית בנוגע לעקבות אלו.

³⁶ שם, פסי' 2 לפסק דינו של השופט זילברטל.

³⁷ שם, פסי' 3 לפסק דינו של השופט זילברטל.

³⁸ שם, פסי' 352 לפסק דינו של השופט דנציגר.

המשיבה תטען כי שלל הטענות המועלות בפרק זה אלו הן ערעוריות במהותן, שכן הן תוקפות לגופן את קביעות שופטי הרוב, מבלי שתועלה בהן טענה משפטית כלשהי, ואין הן מהוות עילה לקיום דיון נוסף. אכן, ב"כ העותר שצפה תשובה זו הקדים לציין כי טענות אלו אינן מובאות במסגרת ערעור נוסף אלא הועלו במסגרת הצורך בקביעת אמות מידה ברורות לספק הסביר, אולם אין בכך כדי לשנות את מהותן האמיתית של הטענות שהן טענות עובדתיות ואשר השלב בו היה על העותר להעלותן היה עוד בפני הערכאה הדיונית.

33. מעבר לנדרש תשיב המשיבה בתמצית בעניין עקבות הנעליים הזרות:

מדובר בשלושה סימני דם האחד מהם בעל צורה חלקית של נעל, והאחרים, חלקיים עוד יותר, בעלי מרקם חזותי הדומה לסימן הראשון, השייכות כנראה לאותה הנעל, אשר נמצאו על מושב האסלה, מכסה מיכל ההדחה ועל הקיר המפריד בין תאי השירותים, בו נמצאה המנוחה. עקבות אלו לא נמצאו מתאימות לאף נעל שנמסרה לבדיקה לרבות נעלי העותר. ההגנה טענה כי שלוש העקבות האמורות, ש"משרטטות מסלול בריחה", הן העקבות של הרוצח. לכל הפחות, נטען, יוצרות עקבות אלה, להן אין הסבר בראיות, ספק סביר.

עמדת המשיבה היתה כי על מכנסי המנוחה נמצאו עקבות נעל וכי **עקבות אלה - שנוצרו באמצעות דריכה על המנוחה - יכלו להיווצר רק על ידי הרוצח שלא נרתע מדריכה על גופתה של הילדה המנוחה**. מכך עלה לטענת המשיבה כי שלוש העקבות האחרות, השונות לחלוטין מהעקבות שנמצאו על המכנסיים, **אינן עקבותיו של הרוצח**. אכן, המשיבה לא יכלה להציג בפני בית המשפט תשובה חד משמעית לשאלה של מי היו העקבות הללו אך העלתה אפשרות סבירה כי מדובר בעקבות של אחד מהמחלצים או השוהים הרבים בזירה.

34. בית המשפט קמא קבע כי אין להוציא מכלל אפשרות כי אחד מהנוכחים הרבים בזירה הוא זה שהותיר את העקבות, כאשר בלהט האירועים לא זכר לשחזר כיאות את התנהלותו בתא, והביא בחשבון שיקוליו בהכרעת הדין כי **"לא עלה בידי המאשימה ליתן מענה חד משמעי לקיומן של העקבות, יכול ועקבות אלה נותרו כתוצאה מתרחיש אחר אשר אין מתפקידנו לנחש"**. בית המשפט הוסיף וציין **"כי יכול ויהיו שאלות אשר לעולם תישארנה ללא מענה"**.³⁹ ובסופו של יום קבע כי: **"העובדה שעקבות הנעליים האחרות לא אותרו, אין בה כדי להוות ספק כדי ראייה בבחינת "ספק סביר" לזיכוי הנאשם"**.⁴⁰

35. מסקנה זו אומצה למעשה אף על ידי שופטי הרוב. **כב' השופט עמית** אשר דן בהרחבה בסוגיה זו,⁴¹ סבר כי ההגיון מלמד שטביעות הנעל על גופתה של המנוחה שייכות לרוצח, בעוד שטביעות הנעל הזרות שייכות לאלמוני שהגיע לאחר הרצח, וביקש לכבד את המנוחה ולהימנע מלדרוך עליה. לאור חומר הראיות אשר לימד כי בעת מציאת הגופה וסמוך לאחר מכן נכחו במקום אנשים רבים,

³⁹ תפ"ח **זדורוב**, לעיל ה"ש 8, בעמ' 228.

⁴⁰ שם, בעמ' 377.

⁴¹ ע"פ **זדורוב**, לעיל ה"ש 11, החל מפס' 50 לפסק דינו של השופט עמית.

אשר לא כולם זוהו, אותרו או תוחקרו בדיעבד בנוגע להותרת העקבות, העריך כבי' השופט עמית כי טביעות אלו נעשו על ידי אחד מאנשים אלו.

36. למעשה, אף כבי' השופט דנציגר סבר כי ניתן לאמץ את הקביעה לפיה סימני העקבות הנוספים אינם שייכים לרוצח, וציין כי מסקנת בית המשפט המחוזי כי אין להוציא מכלל אפשרות שאחד מהנוכחים הרבים בזירה הוא זה שהותיר את העקבות אינה משוללת יסוד. עם זאת, סבר כבי' השופט כי "העובדה שקיימת ראיה אובייקטיבית, שאינה שנויה במחלוקת, הקושרת אדם אחר, אלמוני, לזירת הרצח, כאשר אין בהודאותיו של המערער התייחסות שעשויה להסביר קיומה של ראיה זו, יש בה כדי לגרוע ממשקל ההודאות [השוו לע"פ 3751/11 אבו טראש נ' מדינת ישראל, פסקאות 44-50 (2.9.2012)]."⁴²

37. מחלוקת זו, על משקלה ומשמעותה של ראיה זו על רקע מכלול הראיות, היא מחלוקת עובדתית, אשר אינה מצדיקה בחינה מחודשת במסגרת דיון נוסף. שלל הטענות העובדתיות המפורטות במסגרת העתירה נגד ההשערות האפשריות לקיומן של עקבות אלו שפורטו בפסק דינו של השופט עמית הן טענות ערעוריות שאינן הולמות את ההליך המבוקש.

38. יש להוסיף כי ההשערות בדבר הדרך שבה הוטבעו טביעות אלו, כמסלול יציאה מן התא, אם לאו, הועלו מעבר לנדרש, ואינן עומדות ביסוד ההרשעה, זאת אף לפי כבי' השופט עמית אשר ציין כי אף קיומו של חלל ראייתי נטול הסבר בגין סוגיה זו, אין בו כדי לבסס ספק סביר:

"אך אפילו נאמר כי לא ניתן להסביר טביעות רגליים אלה, וכאמור איני סבור כך, הרי שעל כגון דא נאמר בפסיקה:

"לא אחת קורה שהפסיפס הראייתי אינו מושלם. העובדה שקיימים חללים ראייתיים לא מוסברים ותהיות חסרות מענה אינה חוסמת בהכרח את האפשרות להרשיע על פי המארג הראייתי הקיים. זאת, כאשר על אף התהיות הבלתי מוסברות עומדת בעינה המסקנה שהאשמה הוכחה מעבר לכל ספק סביר" (ע"פ 2478/12 סאטי אגבריה נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (13.5.2015); ע"פ 4179/09 מדינת ישראל נ' וולקוב, פסקה 30 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) גרוניס (18.10.2010))."⁴³

אף כבי' השופט זילברטל קבע לגבי העקבות הנוספות כי גם בהעדר הסבר כלשהו, אין בסוגיה זו כדי לעורר ספק:

"בראש רשימת הנושאים שנותרו בגדר תעלומה מצויות "עקבות הנעליים הזרות". כאמור, ככלל אני מצטרף לחוות דעתו של השופט עמית, ובגדר כך גם לדבריו בנושא זה. אוסיף רק, כי ההסברים התיאורטיים האפשריים להימצאותן של עקבות אלה אינם שוללים בהכרח את אשמתו של המערער. אין בפנינו נתון שבהיותו בלתי

⁴² שם, פסי' 299 לפסק דינו של השופט דנציגר.

⁴³ שם, פסי' 55 לפסק דינו של השופט עמית.

מוסבר מחייב זיכוי. מדובר בסימן שאלה מטריד ביותר, אך לרקע המארג הראייתי המרשיע הכולל, אינו מייצר ספק.⁴⁴

בנסיבות אלו, עמדת המשיבה היא כי הטענה המועלית בעתירה בנוגע לדרך בה נימק כב' השופט עמית את פסק דינו בהתייחס לסוגיית טביעות הנעליים הזרות, היא למעשה תיאורטית, ואין היא יכולה להשפיע על תוצאות הדיון.

הקושי השלישי – מסקנות בית המשפט בעניין להב הסכין באמצעותו בוצע הרצח

39. עמדת המשיבה היא כי גם הטענות המועלות על ידי העותר בעניין זה, אינן אלא ניסיון לערער על פסק דינו של בית המשפט הנכבד, ואין בהם עילה כלשהי המצדיקה קיום דיון נוסף.

העותר טוען למעשה כי עמדת שופטי הרוב לפיה למסקנת עורכת חוות הדעת, דר' פורמן, בדבר סוג הלהב באמצעותו בוצע החתך אין השלכה ממשית על ההכרעה באשמתו של העותר, אינה מתיישבת עם עמדת שופטי בית המשפט העליון בשעתו, אשר הורו לקבל את חוות הדעת האמורה כראיה חדשה.

40. יש לדחות טענה זו מכל וכל. מטבע הדברים, הדיון וההכרעה בבקשה להגשת ראיה חדשה, אשר קדמו לדיון בערעור עצמו, נעשו על פני הדברים ומבלי לבחון ולהכריע סופית בדבר משקלה והשלכותיה של הראיה החדשה על רקע יתר הראיות בתיק. את זאת אמורה היתה לעשות הערכאה הדיונית אליה הוחזר הדיון לשם גביית הראיה והכרעה במשקלה והשלכותיה.

41. בעת הדיון במסגרת סעיף 211, ערכאת הערעור בוחנת האם יש אפשרות שגביית הראיה החדשה תשפיע על תוצאות ההליך, אך כמובן שאינה יכולה להכריע בכך לגופו של עניין, וההכרעה לגופה נמסרת לשיקול דעתה של הערכאה הדיונית.

42. כך אף עולה מהחלטת בית משפט נכבד זה מיום 17.3.2013. בהחלטה זו, אשר התקבלה בשלב מקדמי של ההליך, בטרם הוגשו לבית המשפט הנכבד עיקרי הטיעון של הצדדים, בטרם שמע את הטענות בערעור בעל פה, ובטרם היה סיפק בידו להתעמק בעצמו בחומר הראיות כולו, שהינו, במקרה זה, רב מאוד וכולל אלפי עמודי פרוטוקול ומוצגים, קלטות וכיוב' לא התכוון בית המשפט הנכבד לכבול את שיקול דעתה של הערכאה הדיונית, ובוודאי שלא את שיקול דעתו שלו עצמו בעת שידון בהמשך, ולאחר ההשלמה, בערעור לגופו.

⁴⁴ שם, פסי' 4 לפסק דינו של השופט זילברטל.

43. לאחר שבפני בית המשפט נשמעה עדותה של המומחית ונבחנה אל מול יתר הראיות, מסור היה לו שיקול הדעת המלא להכריע, לא רק במשקל הראיה החדשה, אלא גם בהשלכת הראיה החדשה על הכרעת הדין. שיקול דעת מלא מסור כמובן גם לערכאת הערעור שדנה בערעור לאחר השלמת פסק הדין ובחנה את חוות הדעת והשלכותיה אל מול מכלול הראיות.

44. מעבר לנדרש, יש להוסיף כי יש לדייק בעמדת שופטי הרוב בנוגע ללהב הסכין. בבקשה נטען כי שלושת שופטי בית המשפט העדיפו את חוות דעתה של דר' פורמן על פני חוות דעתו של דר' זייצב, וקבעו כי אכן החתך בסנטר המנוחה נגרם מלהב משונן.⁴⁵ למעשה, עולה כי שופטי הרוב היו מוכנים לצאת מתוך הנחה כי יש לאמץ את חוות הדעת ולצאת מתוך הנחה כי החתך על סנטר של המנוחה בוצע באמצעות סכין משוננת, אך זאת, בדוחק, כלשונו של כב' השופט עמית, ורק בשל מסקנתם כי ממילא אין בהנחה זו כדי להשפיע על הרשעתו של העותר. כב' השופט עמית קבע כי מסקנתה של דר' פורמן אינה נקייה מספקות בעיניו לאור המרחק בין השיניים המתאים לסכין קטנה במיוחד שקשה להניח כי בה השתמש רוצח והעובדה כי לגבי חלק מהסימנים, כמעט בלתי ניתן לראותם וקשה להסיק מהם מסקנה. כב' השופט עמית אף ציין כי התערבותו של השופט דנציגר במסקנות בית המשפט קמא לעניין חוות דעתה של דר' פורמן, מהוות חריג בולט לכלל אי התערבות ערכאת הערעור במסקנות הערכאה הדיונית.

45. כב' השופט זילברטל הצטרף לנימוקים אלו וקבע כי "האפשרות שהסכין בה נעשה שימוש ככלי הרצח היתה משוננת נותרה רחוקה ועמומה וכי המארג הראייתי הסובב סביב טיבה של הסכין אינו מוליך לכל מסקנה בעלת משקל לצד זה או אחר."⁴⁶

עולה אם כן כי למעשה שופטי הרוב לא הכריעו בפועל במחלוקת עובדתית זו ולא קבעו כי שוכנעו בכך כי להב הסכין היה משונן, אלא היו מוכנים לצאת מתוך הנחה זו ולבחון את השפעתה של קביעה מעין זו על מכלול הראיות. שופטי הרוב מצאו כי ממילא אין לסוגיה זו השלכה ממשית על הרשעתו של העותר בשל מגוון האפשרויות היכולות להתיישב עם האמור בחוות הדעת, בד בבד עם מערכת הראיות לחובתו של העותר, כפי שקבע למעשה גם בית המשפט הנכבד קמא בסעיף 31 לפסק הדין המשלים.

בנסיבות אלו, אין כל מקום לקיים דיון נוסף בסוגיה זו שאינה מבססת עילה כלשהי מבין אלו המפורטות בסעיף 30(ב) לחוק.

הקושי הרביעי – ביקורת השופט דנציגר כלפי השופט עמית

46. לא ברור לאיזה מן העילות המצדיקות דיון נוסף מכוונים ב"כ העותר בפרק זה הנשען כולו על ציטוטים נרחבים מהסיפא לפסק דינו של כב' השופט דנציגר, שם הוא חולק על הדרך בה בחן כב' השופט עמית את הסוגיות אשר נותרו ללא מענה.

⁴⁵ פס' 148 לעתירה.

⁴⁶ ע"פ זדורוב, לעיל ה"ש 11, פס' 5 לפסק דינו של השופט זילברטל.

אם כוונת העותר בפרק זה היתה להציג מחלוקת עקרונית בנוגע ליכולתו של שופט להעלות השערות שונות לשם פתרון שאלות שנתרו ללא הסבר, כעילה לקיום דיון נוסף בפסק הדין, עמדת המשיבה היא כי מחלוקת זו ככל שהיא קיימת בין השופטים כלל אינה מעלה שאלה משפטית עקרונית, והיא אינה אלא מחלוקת הנוגעת להערכת חומר הראיות **בתיק זה** שאינה מצדיקה דיון נוסף בפסק הדין.

לעניין זה יוזכר כי המחלוקת בין שופטי הרוב לשופט המיעוט (שבניגוד לנטען אינה חורגת מטיב המחלוקות המתגלעות בין שופטי בית משפט נכבד זה) איננה קוטבית כלל, שכן שופטי הרוב והמיעוט הלכו יחדיו כברת דרך ארוכה, ואף שופט המיעוט לא חלק על הימצאות מסכת ראייתית מפלילה כבדה כנגד העותר.

47. יודגש כי אף שופט המיעוט אינו קובע כי בית המשפט אינו רשאי להעלות השערות שיש בהם כדי לפתור שאלות פתוחות הנותרות בתיק, אך לדבריו: **"רואה אני להדגיש כי השלמת חללים, תמיהות או פערים העולים מחומר הראיות, באופן הפועל לחובת הנאשם, צריכה להיעשות בזהירות מרבית. לשיטתי, על השופט המתמודד עם "סדק" בתשתית הראייתית שלפניו לשאול עצמו אם להסבר הנדון יש בסיס הגיוני ממשי ועיגון כלשהו בראיות, או שמא מדובר בהנחה גרידא שעלולה להוביל להסקת מסקנות בדרך של "הנחת המבוקש".**⁴⁷

48. מעבר לנדרש יש לציין כי סוגיה זו לפיה אין חובה לספק הסבר לכל שאלה הנותרת בלתי פתורה, נידונה פעמים רבות בפסיקת בית משפט נכבד זה:

"בהכרעת הדין אין חובה לספק הסבר לכל מה שהיה או לא היה ואין חובה לפתור את כל "החידות" העולות. מלאכת הרכבת התמונה הכוללת המצטיירת מן הראיות, איננה מחייבת שכל אבני תמונת ההרכבה "יימצאו" ויונחו במקומן. די בכך שהמעין בתמונה המורכבת מאבני תמונת ההרכבה הקיימות, אף שאינן מלאות, יוכל לקבוע בוודאות: אני רואה בית, אני רואה עץ, אני רואה שמיים. די בכך שבית המשפט הקובע את העובדות, אף שלא כל רכיביה של תמונת ההרכבה מצויים לנגד עיניו, יהיה מסוגל להרכיב את חלקיה המהותיים של התמונה, אף שלא את התמונה המלאה לפרטי פרטיה. אכן, התמונה אינה מלאה, אך היא תמונה מספקת. כפי שקבע השופט טירקל ב-ע"פ 351/80 שלמה כהן ברוך חולי נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(3) 477, 484 (1981):

"...דומה שמותר להסתכן בקביעה, כי כאשר כל אחת מן הראיות הנסיבתיות בפני עצמה נוטה להצביע על אשמתו של הנאשם יותר מאשר על חפותו – ואפילו אין בה כשלעצמה כדי להרשיעו – הרי ככל שראיות אלה רבות יותר, מגוונות יותר ושלובות יותר אישה ברעותה, נעשית "חזקת חפותו" של הנאשם לאפשרות רחוקה יותר וקלושה יותר, עד שלא נותר ממנה שריד. יש כאן, כביכול, מעין תמונת הרכבה

⁴⁷ שם, פסי' 359 לפסק דינו של השופט דנציגר.

"פזל"), שככל שמצטרפים זה לזה חלקים רבים יותר, מגוונים יותר ושלובים יותר זה בזה, הולכת ומתהווה תמונה, שבעיקרה היא ברורה לחלוטין, אפילו נעדרים אחדים ממרכיביה. יתר על-כן, תיתכן גם תיתכן אפשרות אחרת, שונה, שכל אחת מן העובדות, המובאות להוכחת אשמתו של הנאשם, היא תמימה ומקריית לחלוטין, כשהיא בפני עצמה, אולם עצם צירופן יחד אינו יכול מבחינה הגיונית – להיות תמים ומקרי".⁴⁸

בעניין קרפ נאמר על ידי כב' השופט דנציגר :

"לעניין התהיות שהעלו הסנגורים, יש לשוב ולהדגיש את הדברים שהטעימה הנשיאה ד' ביניש בע"פ 9956/05 שי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.11.2009):
"חוסר האפשרות לגבש תיזה עובדתית המתאימה באופן מושלם לפסיפס הראיות אינו מהווה מכשול בלתי עביר. בפסיקה נקבע, כי ניתן להגיע למסקנה מרשיעה גם כאשר נותרות תהיות שונות ללא מענה. זאת, כאשר הראיות המרשיעות הינן בעוצמה המספיקה כדי לבסס את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר, על אף אותן תהיות [ע"פ 7443/06 ארקה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פס"כ 45' (28.9.2008) מפי השופט גרוניס, והאסמכתאות המוזכרות שם] (שם, פסקה 8 לחוות דעתה)".⁴⁹

ר' גם ע"פ 2478/12 אגבריה נ' מדינת ישראל;⁵⁰ וע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל.⁵¹

49. יפה במיוחד לעניינו הדיון שנערך על ידי כב' השופט לוי בעניין משמעותה של שאלה מטרידה שנתרה ללא מענה, בע"פ 6864/03 רוקנשטיין נ' מדינת ישראל⁵² :

"באת-כוחה המלומדת של המשיבה, עו"ד ת' פרוש, הודתה בהגינות רבה, כי אין בפיה הסבר לעובדה שבכניסתו של רוקנשטיין לבניין ובצאתו ממנו, לא נראה לובש מעיל, וגם ההשערות שהעלה בית משפט קמא בהכרעת דינו (המעיל הושלך מבעד לחלונות הבניין או הוסתר בתיקו של השודד האחר), הינן בגדר השערות בלבד שלא אומתו. עם זאת, סבורני כי העדרו של הסבר לעניין המעיל אינו יכול להיות סוף הדיון בערעור זה בשאלת מעורבותו של רוקנשטיין בשוד, אלא תחילתו בלבד, בבחינת נקודת מוצא, הואיל ובפני בית משפט קמא הוצגו עובדות מפלילות אחדות, אשר להשקפתי כולן יחד מחייבות את המסקנה שהחשד אשר דבק ברוקנשטיין, לא היה חשד שווא. ...

⁴⁸ ע"פ 4354/08 מדינת ישראל נ' רבינוביץ, פס"כ 50 (פורסם בנבו, 22.4.2010).

⁴⁹ ע"פ 6294/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פס"כ 109 לפסק הדין (פורסם בנבו, 20.2.2014).

⁵⁰ ע"פ 2478/12 אגבריה נ' מדינת ישראל, פס"כ 26 לפסק דינו של השופט שוהם (פורסם בנבו, 13.5.2015).

⁵¹ ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל, פס"כ 229 לפסק דינה של הנשיאה נאור (פורסם בנבו, 10.11.2011).

⁵² ע"פ 6864/03 רוקנשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 657 (2004).

במצב זה אמנם נותרה "סוגיית המעיל" ללא תשובה, אולם כששוקלים כנגדה את העובדות המפלילות אותן מניתי, אין ספק כי הכף נוטה לחובת רוקנשטיין. וכאן המקום להדגיש את אשר קבעה ההלכה הפסוקה לא אחת, לאמור, בית המשפט אינו מתיימר לפסוק על פי וודאות מוחלטת, והתביעה נדרשת להוכיח את הנטען על ידה מעבר לכל סביר בלבד...

11. גם בבואי לסכם את הדיון בהרשעתו של רוקנשטיין, נותרה "סוגיית המעיל" שלבש וכיצד אבדו עקבותיו, ללא מענה. במצב זה, ובהיעדר ראיות נוספות, היתה עומדת בפני הערכאה הראשונה אפשרות אחת – לקבוע כי עובדה זו כה מכרעת היא, עד שתוצאה מרשיעה אינה יכולה לדור עמה בכפיפה אחת. אולם, כאמור, המצב שונה בתכלית, הואיל ועובדת אי-מציאתו של המעיל כמו מתגמדת ונמוגה לנוכח שורה של עובדות מפלילות, שאינן יכולות להשתלב עם תוצאה אחרת זולת זו שרוקנשטיין נטל חלק בשוד. ובמלים אחרות, אף שאין בידנו דרך להשלים את "פאזל" האירועים עד תומו, התמונה העולה מ"פאזל" לא-מושלם זה ברורה לחלוטין, היינו, שטענת המשיבה לפיה נטל רוקנשטיין חלק בשוד המלטשה, הוכחה מעל לכל ספק סביר, ומכאן דעתי כי הרשעתו של מערער זה בדין יסודה.⁵³

50. בסופו של יום, ההכרעה בשאלה מה משמעותה של סוגיה שנותרה ללא מענה והאם היא מהווה עילה לזיכוי אם לאו, היא שאלה עובדתית, הכרוכה בבחינת הסוגיה על רקע מכלול חומר הראיות הקיים בתיק הקונקרטי הנידון בפני בית המשפט והיא אינה מעלה שאלה המצדיקה דיון נוסף.

ניתן להניח כי חלק מובנה ובלתי נפרד מתהליך הניתוח והבחינה של שופט את חומר הראיות, לרבות "הסינון והמיון בין עניינים שיש להם אחיזה הגיונית במציאות לבין דברים שהם ספקולציות נעדרות תשתית",⁵⁴ נעשה באמצעות שימוש בשכל הישר ובניסיון החיים על מנת לנסות ולמצוא האם קיים מענה אפשרי לתהיות העולות מחומר הראיות אם לאו. זהו תהליך אינהרנטי לבחינת ראיות, ולבחינת השאלה האם קיים ספק סביר אם לאו, בין אם הוא מתרחש באופן פנימי ובין אם הוא בא לידי ביטוי מפורש בפסק הדין. בשולי הדברים ייאמר כי אם ניתן להותיר במסגרת הכרעת דין מרשיעה חלל שאין לו הסבר, מבלי שיהיה בכך כדי להעלות ספק סביר באשמה, הרי שאין פסול אף בכך שיעשה ניסיון על ידי בית המשפט למלא חלל זה בהסברים אפשריים, זאת בין אם הועלו על ידי התביעה ובין אם לאו.

51. מכל מקום, עיון בפסק הדין מבהיר כי ההרשעה כלל אינה מושתתת על השערות אלה והן אינן עומדות בבסיסה. אף בלעדיהן, מצאו שופטי הרוב כי המארג הראייתי, אף תוך התחשבות בקיומן של שאלות שהמענה להן אינו נגלה לעין, מוביל למסקנה בדבר אשמתו של העותר **מעבר לכל ספק סביר**.

גם מטעם זה אין מקום להורות על דיון נוסף בשל נימוקים אלו.

⁵³ שם, עמ' 667-668.

בשולי הדברים

52. החל מסעיף 164 לעתירה, מוסיפים ב"כ העותר על ארבעת הקשיים ומעלים טענות שונות אשר לעמדת המשיבה לא רק שאין בהן ממש אלא הן אינן מעוגנות כלל במסגרת המשפטית בה יש לדון בעתירה לדיון נוסף. בין היתר טוענים ב"כ העותר כי "הכוח המתגבר והמתעצם של הפרקליטות במדינה" והעובדה כי "פרשת זדורוב" "מעסיקה כמעט את כל אזרחי המדינה" מוסיפים אף הם על ההצדקה לקיום דיון נוסף.

עמדת המשיבה היא כי אין בדברים אלה, לבסס עילה מן העילות המשפטיות שנבחרו על ידי המחוקק בחוק בתי המשפט, כמצדיקות קיום דיון נוסף בפסק דין של בית המשפט העליון ועל כן יש לדחותם.

עמדת המשיבה היא כי אין כל הצדקה לראות במקרה זה את אחד מאותם מקרים נדירים וחריגים המצדיקים דיון נוסף, בהרכב מורחב של בית המשפט הנכבד.

אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה לקיים דיון נוסף בע"פ 7939/10, רומן זדורוב נ. מ"י.

תמר בורנשטיין
ראש תחום (פלילי)
בפרקליטות המדינה

היום: ט' ניסן, תשע"ו
17 אפריל, 2016

⁵⁴ עניין דמיאניוק, לעיל ה"ש 20, פסי' 445.